

Asia: VN/9898/2021

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi jätelain ja merenkulun ympäristönsuojelulain muuttamisesta

Pääasiallinen sisältö

Voitte kirjoittaa kommenttinne alla olevaan tekstikenttään

SUP-direktiivin valmistelu on malliesimerkki kelvottomasta EU-tason sääntelystä. Hyvää tarkoittava direktiivi on valmisteltu ammattitaidottomasti ja hutiloiden, lopputuloksena on alkuperäiseen tavoitteeseen verrattuna irvikuva.

Kun EU komissio on epäonnistunut surkeasti lisäohjeistuksen ja delegoitujen säädösten valmistelussa (kaikki ovat myöhästyneet ja merkittävä osa asioista on edelleen selvittämättä) olisi ainoa oikea toimenpide ollut toimeenpanon keskeyttäminen siihen asti, kunnes kaikki ohjeet ja epäselvyydet on selvitetty. Lisäksi epäselvyydet esimerkiksi kokonaisympäristövaikutuksista olisi pitänyt tehdä uudelleen ja arvioida sen jälkeen koko direktiivin tarkoituksenmukaisuus uudelleen.

Luku 1 (Asian tausta ja valmistelu)

Voitte kirjoittaa kommenttinne alla olevaan tekstikenttään

1.3. Direktiivin vaikuttavuuden arviointi on tehty puutteellisesti ja se keskittyy arvioimaan toivotun lopputuloksen vaikutusta sen sijaan, että olisi aloitettu sieltä mistä ja miksi roskat rannoille tulevat. On käsittämätöntä, että 2020-luvulla EU-tason sääntelyn valmistelussa ei tehdä tarpeeksi huolellista taustatutkimusta roskaksi päätyvien pakkausten (ja muiden muovituotteiden) määrästä ja laadusta ja alkuperäisestä käyttötarkoituksesta vaan lähtöoletuksena on annettu tilanne, jossa joku taho valmistaa muovituotteita roskiksi Euroopan rannoille. Ilmastovaikutuksien arvioinnissa täysin unohdettu välilliset vaikutukset, joita aiheutuu elintarvikehävikin lisääntymisestä.

SUP-direktiivistä neuvoteltaessa Suomi ei saavuttanut mitään neuvottelutavoitettaan. Sitä vastoin komissio ei ole vielä saanut valmiiksi kunnollisia määritelmiä muoville ja kertakäytölle. Komission kelvottoman työn seurauksena ei ole kasvua ja työpaikkoja vaan investointien pysähtyminen ja Euroopan sisämarkkinan pirstaloituminen ja näiden edellä mainittujen seurauksena koko EU:n kilpailukyvyyn rapautuminen.

Jo nyt tiedetään, että direktiivi tulee sekoittamaan EU:n sisämarkkinan toimintaa, koska jäsenmaat tulevat tulkitsemaan direktiiviä eri tavoin. SUP-direktiivin määritelmä muovista tulee tekemään osan jo tehdystä tutkimus-, kehitys- ja innovaatiotoiminnasta turhaa ja vaikeuttavat sitä monin tavoin myös jatkossa. Ruokaturvallisuus vaarantuu ja elintarvikehävikki lisääntyy, kun muovituotteita korvataan huonommin toimivilla ratkaisuilla. Kuluttajille SUP-direktiivin vaikutukset tulevat näkymään korkeampina hintoina.

Luku 2 (SUP-direktiivin tavoitteet ja pääasiallinen sisältö)

Voitte kirjoittaa kommenttinne alla olevaan tekstikenttään

2.1. Yleistä

Kuten luonnoksessa todetaan direktiivi ei jätä kansallista liikkumavaraa ”vaikka kaikki direktiivin tarkoittamat tuotteet eivät Suomessa ole erityisen ongelmallisia tai roskaantuminen olisi pääosin jo ehkäisty jätehuollon ja jätevesihuollon palveluilla ja kansallisilla ohjauseinoilla”. Tämä lause osoittaa jo itsessään sen tosiasian, että direktiivin sisältö ei vastaa tarkoitustaan vaan se on aivan liian yksityiskohtaista ja joustamatonta.

2.2. Tavoitteet (1 artikla)

Direktiivin ympäristön tilaa parantavat tavoitteet ovat hyviä ja kannatettavia. Toimenpiteet sen sijaan ovat huonosti valmisteltuja ja perustuvat tiedon sijaan oletuksiin ja uskomuksiin. Lopputuloksena on luultavasti sisämarkkinan toiminnan häiriintyminen ja investointien pysähtyminen, jotka johtuvat muovin määritelmien puutteellisuudesta ja epäjohtonmukaisuudesta sekä komission täydentävien ohjeiden myöhästymisestä tai puutteellisuudesta.

2.3. Soveltamisala (2 artikla)

Direktiivin soveltamisala on määritelty liian kategorisesti ja yleisellä tasolla ”Direktiivin soveltamisalaan kuuluvat muovituotteet ovat muovituotteita, joita useimmin löytyy roskana EU:n rannoilta.” Kansallisia ja maantieteellisiä eroja tai eroja meren ja sisävesien rantojen välillä ei huomioida.

2.4. Määritelmät (3 artikla)

Muovin määritelmä ja erityisesti sen kohta, jossa muoviksi määritellään kaikki luonnonpolymeerit, joita on kemiallisesti muunnettu, tekee lähes kaikesta luonnonpolymeerien pohjalta kehitetyistä uusista materiaaleista muovia. Tämä tulee pysäyttämään materiaalien kehittämishankkeita ja niihin perustuvia innovaatioita niin Suomessa kuin muuallakin.

2.5. Kulutuksen vähentämistoimet (4 artikla)

4 artiklan vaatimusten mukaan syömävalmiin ruoan pakkaamiseen käytettävien kertakäyttöisten muovisten elintarvikepakkausten ja juomamukien kulutusta on vähennettävä kunnianhimoisesti ja pysyvästi vuoden 2022 tasosta vuoteen 2026 mennessä tai korvattava kertakäyttötuotteet kestotuotteilla tai muovittomilla.

Viime vuosina ihmisten elintapojen ja kulutuksen muutos yhdistettynä korona-pandemian hygieenisyyden lisäämistarpeeseen on aiheuttanut mukaan otettavan ns. take-away-ruoan ja sen pakkausten kysyntä on lisäksi kasvanut voimakkaasti eli direktiivi vaatii kehityksen kääntämistä ja paluuta menneeseen.

Johtuen direktiivin puutteellisesta valmistelusta, ei kukaan koko EU:ssa tiedä ”helmitammikuussa 2022 mitkä kaikki tuotteet kuuluvat 4 artiklan soveltamisalaan, mistä ja paljonko niitä tulee markkinoille ja onko niille olemassa muovittomia vaihtoehtoja. Muutamia kestotuotteita on koeluontoisesti markkinoilla mutta ei teollisessa mittakaavassa. Erilaisten pakkausvaihtoehtojen vertaisarvioituja tutkimuksia kokonaisympäristövaikutusten osalta ei ole olemassa, mikä osoittaa artikla 4:n perustuvan uskomuksille ja tunteille tiedon sijaan.

Direktiivin mukaan kansallisten kulutuksen vähentämistoimien on oltava ”oikeasuhteisia ja syrjimättömiä”, mikä korostaa tarvetta selvittää huolellisesti mitkä pakkaukset kuuluvat soveltamisalaan, mistä ja kuinka paljon ko. pakkauksia markkinoille tulee ja onko olemassa muovittomia vaihtoehtoja.

2.7. Laajennettu tuottajavastuu (8 artikla)

Kuntien siivousvastuulla olevien ulkoalueiden siivouskustannusten selvittämisen ja kustannusten jakamisen tulee perustua säännöllisesti toteutettaviin kenttätutkimuksiin. Koska tavoitteena on rantojen roskaantumisen vähentäminen, täytyy myös kansallisen sääntelyn tavoitella siivouskustannusten pienentymistä toimenpiteiden seurauksena.

Luku 3 (Nykytila ja sen arviointi)

Voitte kirjoittaa kommenttinne alla olevaan tekstikenttään

-

Luku 4 (Ehdotukset ja niiden vaikutukset)

Voitte kirjoittaa kommenttinne alla olevaan tekstikenttään

4.1.2. Tuottajavastuujärjestelmien muutokset

SUP-direktiivin artikla 8:n edellyttämä tuottajavastuun laajennus koskemaan julkisia keräysjärjestelmiä ja siivousta tulee toteuttaa siten, että tuottajille maksettavaksi tulevien kustannusten tulee perustua todellisiin kustannuksiin, jotka selvitetään tutkimuksilla riittävän usein ja joiden kustannuksiin myös julkiset toimijat sitoutuvat. Tavoitteena tulee olla kustannusten pieneminen, kun direktiivin toimeenpano etenee.

4.1.5. Kuluttajien tiedottaminen, kirjanpito- ja tiedonantovelvoitteet sekä raportointi

Kaiken SUP-raportoinnin siirtäminen tuottajien velvollisuudeksi on selvä kansallinen tiukennus, joka lisää tuottajien kustannuksia. Koska SUP-raportointi poikkeaa monin tavoin muusta tuottajavastuun raportoinnista, aiheuttaa se runsaasti ylimääräistä työtä raportoiville yrityksille. Raportointiin tehtävät muutokset tulee rajoittaa siten, että yritysten ei tarvitse tehdä kalliita ja työläitä järjestelmämuutoksia joka vuosi, vaan korkeintaan 3-5 vuoden välein.

4.1.6. Kansalliset kulutuksen vähennystoimet

Green deal-sopimuksen vaihtoehtona esitetty lainsäädäntövaihtoon sisältyvä ajatus muovituotteiden valmistajille asetettavasta velvollisuudesta vähentää muovin käyttöä on elinkeinovapauden näkökulmasta mahdoton, sillä se johtaisi velvollisuuteen vähentää tuotantoa sellaisten yritysten kohdalla, jotka valmistavat tuotteita vain muovista.

4.2.2. Direktiivistä tehty vaikutustenarviointi ja sen soveltuminen Suomessa

”vaikutustenarviointi on vaikeaa, sillä kaikkia tarvittavia tietoja ei ole” -lause kertoo kaiken oleellisen; koko SUP-direktiivin vaikutukset ovat arvailujen varassa ja siksi direktiivin vaikutukset ja tarkoituksenmukaisuus pitäisi arvioida uudelleen ja sen toimeenpano tulisi keskeyttää toistaiseksi.

4.2.3. Taloudelliset vaikutukset

4.2.3.1. Vaikutukset kotitalouksien asemaan

Taloudellisten vaikutusten arviot perustuvat hallituksen esityksiin vuosilta 2003 ja 2007 - aikaan 15 ja 19 vuotta sitten! On selvää, että jatkuvasti kiristyvät vaatimukset ja yritysten kasvavat kustannukset siirtyvät kuluttajien maksettavaksi - ei ole ketään muuta maksajaa! Kustannusten väittäminen kuluttajien kannalta merkityksettömiksi ei perustu mihinkään vaan on arvailua.

4.2.3.2. Yritysvaikutukset

Epävarmuus on jo heikentänyt innovaatiotoimintaa ja tyrehtyttänyt sitä ja myös investointeja.

Muovin määritelmä ja raja-arvo

Direktiivin kelvoton ja ammattitaidoton valmistelu muovituotteisiin liittyvästä teknologiasta ja muovien käytöstä maailmassa on johtanut mustavalkoiseen sisältöön, joka ei mahdollista järkevää toimintaa muovien ympäristövaikutusten vähentämiseen.

Kemiallisen muuntumisen tulkinta

Direktiivin teksti ehkäisee tehokkaasti luonnonpolymeerien kehittämisen synteettisten polymeerien korvaajiksi mikä on yksinkertaisesti järjetöntä.

Vesipohjainen dispersio

Komission kyvyttömyyteen/haluttomuuteen määritellä vesipohjaisen dispersion kuulumista direktiivin soveltamisalaan tai ei, kulminoituu koko SUP-direktiivi. Jos tämän kaltaisia kysymyksiä ei pystytä ratkaisemaan, osoittaa se ko. direktiivin epätarkoituksenmukaisuuden.

Muovia korvaavat materiaalit

Direktiivin kelvoton ja ammattitaidoton valmistelu muovituotteiden mahdollisista korvaajista ja niihin liittyvistä teknologioista ja niiden käytöstä maailmassa on johtanut mustavalkoiseen sisältöön, joka ei mahdollista järkevää toimintaa muovien aiheuttamien ympäristövaikutusten vähentämiseen.

Kertakäyttöisiä muovituotteita korvaavat uudelleenkäytettävät ratkaisut

Pakkausten uudelleenkäytölle on olemassa lukuisia markkinaehtoisia ratkaisuja. Esimerkiksi yritysten sisäinen tai yritysten välinen logistiikka ovat hyviä esimerkkejä uudelleenkäytöstä. Kuluttajapakkausten uudelleenkäyttö on vähentynyt maailmassa viimeisten vuosikymmenien aikana - jäljellä on käytännössä ainoastaan paineistetut kaasupullot (juomien hiilihapotuslaitteet ja kaasugrillit). Uudelleenkäytettävien pakkausten ja kertakäyttöisten pakkausten kokonaisympäristövaikutuksien tieteellinen vertaileminen olisi ollut ehdottoman välttämätöntä tehdä osana SUP-direktiivin valmistelua ja se pitäisi tehdä viimeistään osana kansallista soveltamista.

Hallinnolliset kustannukset

Pienille yrityksille tuottajavastuun aiheuttama hallinnollinen taakka on niin merkittävä, että niistä osa luultavasti jättää ilmoittautumatta, ellei niille tule kevennettyä ja yksinkertaistettua tapaa hoitaa veloitteensa.

4.2.4. Vaikutukset viranomaisten toimintaan

On tärkeää, että valvovien viranomaisten resursseja lisätään vastamaan kasvavasta valvottavien yritysten määrästä aiheutuvaa lisätyötä.

4.2.5. Ympäristövaikutukset

Muovin ja kertakäyttöisen muovituotteen määritelmät

Fossiilitalouden merkityksen vähentyessä ja loppuessa kokonaan tulevien vuosikymmenten aikana on selvää, että muovitkin tullaan valmistamaan uusiutuvista raaka-aineista. Kiertotalouden

periaatteiden mukaan materiaalit pitää pystyä kierrättämään uusiksi raaka-aineiksi käytön jälkeen. Tämä koskee myös muovia. EU:n muovistrategian tavoitteena on lisätä muovien kierrätystä ja sitä toimeenpannaan SUP-direktiivillä, joka ei edistä muovien kierrätystä vaan kieltää ja rajoittaa muovien käyttämistä. Muovien kategorisella kieltämisellä heikennetään materiaalitehokkuutta eli huononnetaan tuotteita ja lisätään painavampien ja tilaavievempien vaihtoehtoisten tuotteiden aiheuttamaa tavaroiden hyödytöntä kuljettamista. Pakkausten huonontaminen johtaa mm. elintarvikehävikin lisääntymiseen ja se puolestaan johtaa hiilidioksidipäästöjen lisääntymiseen.

Kansalliset kulutuksen vähentämistoimet

Pakkausten uudelleenkäytölle on olemassa lukuisia markkinaehtoisia ratkaisuja. Esimerkiksi yritysten sisäinen tai yritysten välinen logistiikka ovat hyviä esimerkkejä uudelleenkäytöstä. Kuluttajapakkausten uudelleenkäyttö on vähentynyt maailmassa viimeisten vuosikymmenien aikana - jäljellä ovat käytännössä ainoastaan paineistetut kaasupullot (juomien hiilihapetuslaitteet ja kaasugrillit). Uudelleenkäytettävien pakkausten ja kertakäyttöisten pakkausten kokonaisympäristövaikutuksien tieteellinen vertaileminen olisi ollut ehdottoman välttämätöntä tehdä osana SUP-direktiivin valmistelua ja se pitäisi tehdä viimeistään osana kansallista soveltamista.

Luku 5 (Muut toteuttamisvaihtoehdot)

Voitte kirjoittaa kommenttinne alla olevaan tekstikenttään

-

Luku 8 (Lakia alemman asteinen sääntely)

Voitte kirjoittaa kommenttinne alla olevaan tekstikenttään

-

Luku 12 (Suhde perustuslakiin ja säätämisyjärjestys)

Voitte kirjoittaa kommenttinne alla olevaan tekstikenttään

-

Jätelain muutosehdotus

6 § (Muut määritelmät) + pykäläkohtaiset perustelut

-

24 a § (Markkinavalvonta) + pykäläkohtaiset perustelut

-

25 § (Muut valvontaviranomaiset) + pykäläkohtaiset perustelut

25 §

Pidämme tärkeänä tullin roolin vahvistamista ja sen yhteistyötä Pirkanmaan ELY keskuksen kanssa tuottajavastuun etäkaupan valvonnassa. Ulkomaisten, etäkauppaa käyvien yritysten saaminen kattavasti mukaan hoitamaan lakisääteinen tuottajavastuunsa on tärkeä edellytys suomalaisten ja ulkomaisten yritysten tasapuolisille kilpailuedellytyksille Suomen markkinoilla. Tuottajavastuusta yrityksille koituvan kustannusrasitteen jatkuva kasvu korostaa viranomaisvalvonnan merkitystä. Valvontaa tulee lisätä ja tehostaa.

46 § (Tuottajan vastuu jätehuollosta ja sen kustannuksista) + pykäläkohtaiset perustelut

46 §

Tuottajayhteisön vastuu kierrätystavoitteiden saavuttamisessa tulisi rajata vain sen asiakkaiden markkinoille tuomaan pakkausmäärään. Asia on tärkeä yritysten tasapuolisen kohtelun näkökulmasta tilanteessa, jossa Suomen pakkaustilastoihin ollaan jatkossa sisällyttämässä myös muut kuin rekisteröityneiden tuottajien markkinoille saattamat pakkaukset. Vastuunsa hoitavien yritysten kustannusrasite ja eriarvoinen kohtelu lisääntyvät entisestään, jos ne joutuvat

huolehtimaan vapaamatkustajien markkinoille saattamien pakkausten kierrätystavoitteiden saavuttamisesta. Esitetty muutos ei tarkoita sitä, etteikö tuottajayhteisön tulisi ottaa vastaan kaikkia yritysten ja kuluttajien pakkausjätteitä vastaanottopaikoissaan. Tuottajayhteisön ei kuitenkaan tarvitsisi ryhtyä toimiin keräyksen ja kierrätyksen lisäämiseksi, jos sen asiakkaiden markkinoille tuomia pakkauksia kierrätetään tavoitteiden mukaisesti.

47 a § (Tuottajan kustannusvastuu tietyistä kuntien toteuttamista jätehuolto- ja siivoustoimista) + pykäläkohtaiset perustelut

-

47 b § (Kustannusvastuun piiriin kuuluvat alueet) + pykäläkohtaiset perustelut

-

47 c § (Kustannusvastuun toteuttamiseksi tarvittavien tuoteryhmäkohtaisten korvausten määrittäminen) + pykäläkohtaiset perustelut

Pykälän mukaan pakkaustuottajien tulee korvata tiettyjen kustannustehokkaiden jätehuolto ja siivoustoimien kustannuksia kunnille. Korvausten maksamisen lähtökohtana on siis näiden toimien kustannustehokkuus. Nyt kustannustehokkuuden arviointi on siirretty pelkästään kunnille, jotka ovat myös korvauksen saajia. Perusteluissa on myös esitetty, että kustannustehokkuus toteutuu automaattisesti, jos kunnat kilpailuttavat korvausten kohteena olevat palvelut. Tällaista vastuiden ja oikeuksien ristiriitaa ei voi pitää hyväksyttävänä.

Tilanteessa, jossa pakkaustuottajilla on lakisääteinen kustannusvastuu ja kunnilla toteutusvastuu toteutuksen kustannustehokkuuden arviointi ei voi olla kuntien yksinoikeus. Hyvän /yhteistoiminnan onnistumisen edellytys on, että tuottajat ja kunnat voivat yhdessä koota tietoa, arvioida toimintaa ja edistää parhaiden käytäntöjen käyttöönottoa.

Julkinen kilpailuttaminen ei myöskään automaattisesti takaa toiminnan tehokkuutta, eikä sitä voida yksin pitää osoituksena kustannustehokkaasta toiminnasta.

Kannatamme ehdotuksen perusteluissa esitettyä tuottajien ja Kuntaliiton yhdessä sopimaa mallia korvausten määrittämiseksi vuosille 2023–2025. Tämän jälkeen korvaukset perustuisivat yhdessä kehitetyn tiedonkeräyksen tuottamaan luotettavaan aineistoon.

Koska tiedonkeräyksen kehitystyö on vasta alkamassa, lain tasolla ei tulisi määrätä siitä, että kuntien jätehuolto ja siivoustoimista aiheutuva kokonaiskustannus kerätään otosperusteisesti. Tuottajien oikeusturvan kannalta on keskeistä, että kunnista kerättävä tieto koskee vain tuottajien maksuvastuulla olevia tehtäviä ja edustaa kattavasti koko Suomen tilannetta. Tämä edellyttää, että oikean kustannustiedon keräämiseen panostetaan kunnissa ja tiedonkeräys suunnitellaan hyvin. Otosperusteisuus on syytä sallia ja se voi osoittautua riittäväksi kokonaiskustannusten määrittämiseksi, mutta sen käyttöön ei ole syytä suoraan määrätä.

Pidämme tärkeänä, että indeksin käyttö on lain perusteluissa rajattu tuoteryhmäkohtaisten korvausten tarkistamisessa vain pitkiin, vähintään viiden vuoden mittaisiin korvauskausiin.

47 d § (Tuoteryhmäkohtaisten korvausten maksaminen kunnille) + pykäläkohtaiset perustelut

On tärkeää, että tuottajien kunnille maksaman korvauksen maksuajankohdaksi on määrätty korvausvuotta seuraava vuosi. Jälkikäteinen maksuajankohta on edellytys sille, että korvauksesta syntyvät kustannukset voidaan kohdentaa tuottajille oikein. Tämä johtuu siitä, että pakkaustiedot, joihin yrityskohtaiset maksut perustuvat, voidaan kerätä ainoastaan jälkikäteen.

47 e § (Tuoteryhmäkohtaisten korvausten tarkistaminen) + pykäläkohtaiset perustelut

Ehdotuksessa tuottajat määrätään vastaamaan kunnille maksettavien korvausten laskemisessa tarvittavien lähtötietojen hankkimisesta ja sen kustannuksista. Sen sijaan kunnille ei aseteta tältä osin mitään lakisääteisiä velvoitteita, vaikka tarvittavia tietoja ei voida hankkia ilman kuntien toimia ja myötävaikutusta. Esitetty yksipuolinen vastuu ei mahdollista ehdotuksen edellyttämää tiedonkeräystä, eikä se ole tuottajien näkökulmasta kohtuullista. Kunnille tulee asettaa lakisääteinen velvoite korvausten määrittämisessä tarvittavien kustannustietojen keräämiseen ja

toimittamiseen tuottajille. Näiden kustannustietojen kerääminen ja toimittaminen ei voi olla tuottajien kustannusvastuulla, koska kyse on kuntien omasta kustannus seurannasta niille maksettavien korvausten määrittämiseksi. Lisäksi kuntien myötävaikutusta tarvitaan kerätyn jätteen ja siivotun roskan koostumustutkimusten suorittamiseen.

Lain perusteluissa (kpl. 4.2.4, s. 64) esitetään seuraavaa: "...tuottajia koskevan uuden kustannusvastuun määrittely edellyttää kuntien vastuulle kuuluvien jätehuolto ja siivoustoimien kokonaiskustannustietojen luotettavuuden parantamista. Tämä edellyttää yhtenäisten toimintatapojen käyttöönottoa ja kehittämistä kunnissa". Perusteluteksti kuvaa asiaa täysin oikein ja kustannustietojen keräämiseen liittyvä kuntien vastuu tulee kirjata myös lain pykäliin.

47 f § (Kustannusvastuun jakaminen samaa tuoteryhmää edustavien eri tuottajayhteisöjen sekä tuottajien kesken) + pykäläkohtaiset perustelut

Tuoteryhmäkohtaisten korvausten jyvittämisessä tuottajavastuullisten yritysten maksettaviksi tulisi pystyä ottamaan huomioon markkinaosuuksien lisäksi se, kuinka paljon kunkin tuoteryhmän tuotteet roskaantumista aiheuttavat.

Pykälän tulisi muotoilla siten, että tuottajayhteisön olisi mahdollista kohdentaa tuoteryhmäkohtaisia kokonaiskustannuksia kunkin tuoteryhmän sisällä tuotteille siinä suhteessa kuin niitä kerätyn jätteen ja siivotun roskan joukosta löytyy. Nämä tuotekohtaiset kustannukset jaettaisiin sitten tuottajille markkinaosuuksien suhteessa.

48 § (Tuottajavastuun piiriin kuuluvat tuotteet ja tuottajat) + pykäläkohtaiset perustelut

-

49 § (Käytöstä poistettavien tuotteiden vastaanotto ja kuljetus) + pykäläkohtaiset perustelut

-

51 § (Tuottajan tiedotus- ja neuvontavelvollisuus) + pykäläkohtaiset perustelut

-

53 a § (Tuottajan omavalvonta) + pykäläkohtaiset perustelut

-

62 § (Tuottajayhteisöön liittyminen) + pykäläkohtaiset perustelut

-

66 a § (Tuottajan tai muun toimijan valtuutettu edustaja) + pykäläkohtaiset perustelut

-

69 § (Juomapakkausten palautusjärjestelmän ylläpitäjän velvollisuudet) + pykäläkohtaiset perustelut

-

128 § (Tuottajavastuuta koskevan rikkomuksen tai laiminlyönnin oikaiseminen) + pykäläkohtaiset perustelut

-

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset + niiden perustelut

Lain 48 §:n 1 momentin 6 kohdan mukaista, uudistettua pakkausten tuottajan määritelmää

sovellettaisiin 1.1.2023 alkaen. Ehdotamme soveltamisajankohdan siirtämistä vuodella eteenpäin. Lakiehdotushyväksyttäneen eduskunnassa aikaisintaan kevätistuntokauden 2022 päätteeksi, jolloin yrityksille, Ringille ja pakkausten tuottajayhteisöille jäisi esityksen mukaan noin puoli vuotta aikaa valmistautua muutokseen. Tämä aika ei riitä kaikkiin niihin toimiin, joita yli 30 000 potentiaalisen uuden asiakasyrityksen sujuva liittäminen tuottajavastuujärjestelmään

edellyttää. Muutoksia tarvitaan mm. asiakassopimusten ehtoihin, asiakkaiden rekisteröitymisen järjestelmiin ja pienten yritysten raportointikäytäntöihin.

Lain perustelut (kpl 5.2., s.76):

Lakiesityksen perusteluissa kerrotaan, että Ruotsissa on osana SUP direktiivin

täytäntöönpanoa tehty lakimuutos, jolla kuluttaja voi saada roskaamisesta 800 euron suuruisen sakon. Kannatamme vastaavan lakimuutoksen tekemistä Suomessa. Kuten lain perusteluissakin hyvin kuvataan, roskaaja on se yksittäinen henkilö, joka heittää roskan väärään paikkaan. Näin paras keino roskaamisen vähentämiseksi on suoraan roskaajaan kohdistuva sanktio.

Merenkulun ympäristönsuojelulain muutosehdotus

3 § (Jätteiden vastaanottojärjestelyt satamassa) + pykäläkohtaiset perustelut

-

Voimaantulosäännös + sen perustelut

-

Muita esitykseen liittyviä asioita

Voitte kirjoittaa kommenttinne alla olevaan tekstikenttään

-

Säilä Antro
Suomen Pakkausyhdistys ry